

Мітла

LA ESCOBA
Revista ucraniana de humor y sátira.

Журнал гумору і сатири.
Виходить що-місяця.

Buenos Aires, Marzo de 1974.
Año XXVI № 3 (295).

ДАРУНОК ШЕВЧЕНКОВІ

Схудлий і обдертий вкрай, пішака, без авта,
Завітав у Божий рай український автор.
Де ж спинитися?! Ага! Є земляк у мене ...
І мандрівника нога рушила в зелене.
А в зеленому хаток мільярд із гаком.
Став мандрівник у куток, зирить, неборака.
І питається в людей тихо та чемненно:
— Може знаєте тут ви, де знайти Шевченка?
— Це Григорович? Тарас? — Та авжеж. Другого
Не було й не буде в нас кобзаря такого ...
Подзвонили в телефон, і за півхвилини
Мчав небесний фаєтон гостя з України.
— Ну, земляче, будь здоров. — привітався Шевченко,
Як же там ворожа кров? Ллється, козаченьку?
— Ллється, батьку, та не та, про яку згадали,
Україна-сирота у кайданах лалі.
Обмотав її москаль та й загнав за ґрати,
Через те всім нам жаль нині умирати.
Похмурнів Шевченка вид, стислись міцно зуби.
— Значить, і за сотку літ не позбулись згуби?
А я ж думав і гадав, сподівався зміни ...
Доки ж буде та біла Неньгі-Україні?
— Не скажу, не знаю я, мій плановий батьку.
Ось даю вам «Кобзаря» із свого достатку ...
— «Кобзаря»? Невже приніс? Вилання огрядне!
І Шевченко вляг на ніс окуляри ладні.
Став читати, а толі раптом, як підскочить!
— Що ж, ви, — каже, — молоді, пил пустили в очі?
Де й коли я так писав? Прикро і обидно.
Тут, як ти вже знаєш сам, москаля не видно.
Скрий «пани» та «паничі» замість москаленків.
Не того колись учив мій «Кобзар», Шевченків.
І поет, що клив з царя, мовчазний і хмурий,
Підсоветське видання у кущі пожбурич.

Іван Евентуальний

МАЙБУТНІЙ ДІКАР

На двох питань ви дали незатовірливу відповідь, тож даю вам ще одне питання: що не таке кістяк? — питає професор медицини студента під час іспиту.

Студент відповів:

— Кістяк утримує нас на ногах. Коли б не було кістяка, м'ясо зразу впало б на землю.

**

НЕПОРОЗУМІННЯ

Один українець заходить до паспортного відділу КГБ у Львові й просить про паспорт на виїзд до Америки.

— Яка у вас причина? — питає чиновник

— Мій брат в Чикаго остів і залишився самотній на світі. Отож, потребує одікуна й повожатого.

— І задля того хочеш їхати до капіталіста? Ні! Якщо брат потребує твоєї допомоги, хай краще приїжджає в Львів.

Громалянин хвилину постояв нерішуче, а потім каже:

— Гражданин начальник, ви мене ще зрозуміли. Мій брат сліпий, а не дурний!

**

ХРОНІКА

Читачі української преси на еміграції напевно звернули увагу, що в поодиноких газетах — в першу чергу в газетах націоналістичного напрямку — є друквані заклички про потребу нашій акції в справі допомоги політичним в'язням в Україні. Потреба такої акції очевидна. Вона дає не тільки лагоду пригадати собі та світові, що наша батьківщина в неволі, але мобілізує наші сили й дає моральну піддержку тим усім землякам, що знаходяться у відкритому чи підпільному фронті боротьби на Рідних Землях. Очевидно, не всі прізвиська тих борців продістались на Захід; чимало є таких, що їх засуджено закритими судами, і про них знають хіба перелякані члени родини. Та не зважаючи на те, що окупант в жорстокий спосіб розправляється з вірними синами України, засуджуючи їх на вищі карні ніж за таку саму провину засуджує москалів, рух спротиву московській імперії постоє і мучуватиме. На Захід протістаються не тільки фаворизовані тим же Заходом твори москалів, але й продістаються теж твори українців. Слід звернути увагу, що тоді, коли російські дисиденти борються лише проти режиму, не гучаючи імперії, то українські інтелектуали борються не тільки за зміну режиму, але і за позвал тюрем народів, яким є насправді ССРСР.

Останньою Організацією Визвольного Фронту поновили заклички в справі оборони Мороза. Напевно знову в поодиноких містах вільного світу українці святочно повбивані, мирно носитимуть протестаційні таблички перед будинками советських установ чи розлаватимуть припадінням пітоходам летючий Так як і мильяриш рокамп. Але Інклюз запитус: чи не дасть бажаний вислід? Чи не посилять б нашу акцію в обороні нескорених в більш радикальній спосіб? Може б залишити лепо «старі методи» й шукати нові форми боротьби, що дада б більш ефективні виследи. Інклюз пригадає, що коли большевики вбили отамана Петлюху, в нас не було належної реакції, хоч тоді було ще у вільному світі багато бойових лозів головного отамана. Чому ж тоді не відплачено ворогові? Те саме і з убивством Коновальця, Бандери чи Чуприяки. Жалібна акалемія, панатича, газетна грозьба — і ми свою повинність скінчили... Така наша неспівчність тільки поухвалює ворога, і він, можливо, плянує чергові вбивства.

Інклюз

ВОЄННА ДОПОМОГА

В розгарі недавньої жидівсько-арабської війни Моше Даян телефонує до Кіссінґера:

— Земляче, рятуй, араби ось-ось засиплять нас піском. Пішли чим найскоріше тисячу літаків і п'ятсот танків.

— Не можу, Конґрес не дозволяє. Зі своєї приватної каси можу вам позичити сто мільйонів доларів.

Почувши те Даян відповів:

— Ну, що я маю робити з тими доларями як наступатимуть араби? Хіба кожному арабові під час наступу наставимо чек?!

**

КРАША МЕДИЦИНА

На Раді Здоров'я ООН сперечався москаль з американцем на тему, де

краща медицина.

— В нас, — каже американець, — медицина досягла вже такого степеня розвитку, що людям перещеплюють серце.

Москаль подивився зневажливо на американця і каже:

— Ну і що з того? Людина з перещепленим серцем живе пів року, не більше. А от у нас медичні спеціалісти з КГБ пересаджують мозки, і така людина з пересадженим мозком живе довгі-довгі роки на славу партії.

Всім Дружам і Приятелям нашого видавництва, що привітали нас з Різдом і Новим Роком, складаємо щирю подяку.

В-во Юліана Середяка

“МОВОНЬКО МОЯ...”

Казали в нас колись, у старому краю, люди: «Людина до смерті вчиться розуму і дурною вмирає». Отак мається тепер на чужині справа вивчення бодай на достаточню чужої мови. Поки її вивчиш, то й життя упливе, а є й багато таких, що їм й життя мало, щоб вивчити чужу мову бодай так, щоб без перекладача обійтись.

Ще хто живе постійно в одній країні і має весь час до діла з одною мовою, то ще проблема не така тяжка, але такі, як я, що певен час міняють країну, то ціла заковика. Гідучишся трошки чужої мови і гайда далі, щоб іншу починати спочатку. І в результаті ніякої не знаєш. Калічиш тими мовами, що хай Господь милує. Не раз таке впориш, що опісля хоч й не покажуйся людям на очі.

Пригадую собі одну комічну подію ще з Аргентини. Земляк мій, Іван, не знав еспанської мови ні в зуб. Коли ж приходилось йому щось сказати, а нікого не було з наших, щоб знали мову, він починав говорити на міги. З природи він був страшний скупар і вирвати з його кишені зайвий цент було неможливо.

Одного разу, а було це на Великодньому тижні, жінці треба було, як умерти, дістати одне яйце для печення паски. Ось вона кличе чоловіка:

— Іванс! — каже. — А біжи но до «меркадерії» та купи яєць, бо мені потрібні для паски. А не барись!

— А скільки тобі для паски потрібно?

— Та одне, покищо, вистане. Але купи більше...

Іван миттю вдягнувся і пішов. У крамниці питає його продавець:

— Ке к'єре устед, сеньйор? (По нашому це значить: що хочете, пане?)

Іванові хоч голову відрубай, а він не знає, як яйце буде по еспанськи. Тож почав руками виводити овальну форму.

«Ага! — думає продавець. — Напевно "грінго" кавуна хоче». Пішов і за хвилину виносить здорового кавуна.

— Но, но! — крикнув Іван ще й заперечливо покрутив головою, а руками далі виводить круглу форму.

Побіг крамар і за хвилину вино-

сить круглу польську ковбасу.

— Но, но! — кричить Іван.

За той час насходилось чимало людей, спостерігають комедію і регочуть всі.

Приносив крамар цибулю — ні! Приніс навіть круглу шинку — ні!

Бачить бідний Іван, що не порозумітись йому з продавцем, присів і давай наслідувати курку:

— Ко-ко-ко! Кут-ку-дак!

Присутні розсміялись вголос.

Крамар витріщив очі, а опісля стукнувся пальцем в чоло, а лице йому аж засяло. Мерщій кинувся до другої кімнати і за хвилину виніс споряджену, готову до печення курку.

— Ню, но! — аж затупотів ногами Іван і далі своє: — Ко-ко-ко! Кут-ку-дак!

— Гей, мосо! — крикнув до крамаря один весельчак. — Мені здається, чи він не хоче яєць!

Крамар метнувся знову і за хвилину виніс цілий кошик яєць. Іван аж засяв на radoщах, аж підскочив.

— Сі, сі! — вигукнув радісно, підбіг до кошика і взяв одне яйце.

Юрба знову вибухла сміхом.

— І хотілось йому за одне яйце такий цирк робити? — дивувались усі й сміялись. — Ну і скупий грінго!..

Коли я прибув з Аргентини до Америки за старанням мого приятеля Семена, то він, тобто, Семен, відсвяткував уже сьому річницю свого побуту в Америці. Треба було йти мені в пошуках за роботою, а я по-

англійському ні слова. Дружина Семена, Марія, каже тоді до чоловіка:

— Семене! Завтра маєш вихідний день, то йди з Паньком і допоможи йому знайти роботу, бо він сам не порозуміється.

Другого дня ми й пішли.

Зупинились ми перед одним офісом, на дверях якого з-зовні виднів напис: «Шит Метал Воркс».

— Що, заїдемо туди? — питає Семен.

— Добре, — кажу.

Зайшли. В бюрі чотири жінки за столами, з них одна старша. Оця старша підходить до нас й питає:

— Чим можете нам послужити?

Семен давай їй розказувати каліченою англійською мовою, що я новий, приїхав недавно аж з Аргентини, шукаю роботи, але не знаю мови, тому він мені помагає знайти якусь роботу.

— А яку професію він має? — питає жінка, вказуючи головою на мене.

— Шет воржер, — випалив Семен.

Присутні дами переглянулись між собою здивовані, а згодом вибухнули гомеричним сміхом.

— Ходи! — Семен потягнув мене за рукав.

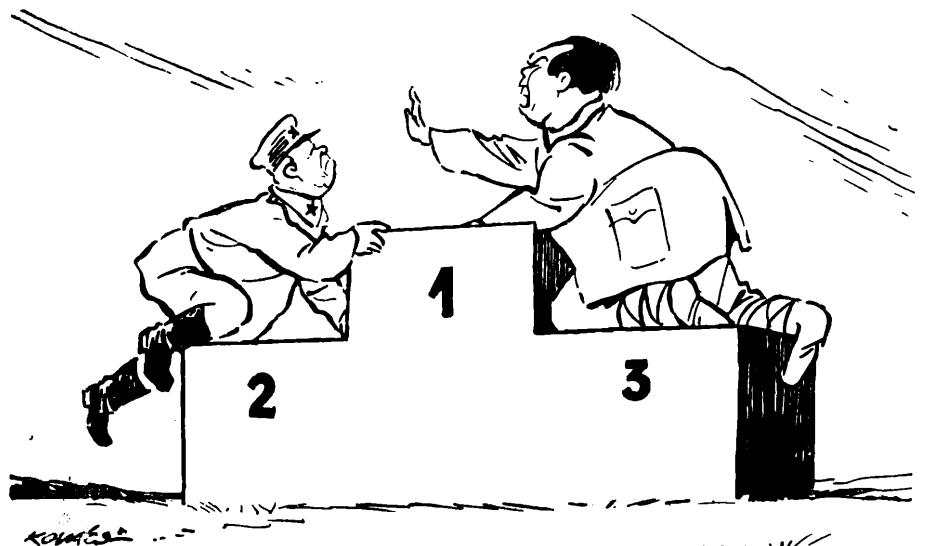
Ми вискочили на двір.

Коли вернулись додому, на порозі зустріла нас Марія.

— Ну й як? — питає Семена. — Знайшли що?

— Та де найшли! — відповів Семен. — Хто з тими «ступидами» америкавцями до чогось договориться? Говори до них по-англійському, а вони не розуміють! Дурні!

далі на стор. 7-ій

— Не пхайся, тепер моя черга!

Анекдоти про славних людей

Німецький піяніст Маєрберг цапсав жалібного марша, який мав відограти на його похороні один із його учнів.

Коли Маєрберг прослухав як той грав, сказав:

— Ого-го! При такій інтерпретації марша, я можу жити до ста літ!

— Ж —

Генерал Роммель, командир Африка Корпус, підготовляв проти англійців велику офензиву. Один із його друзів, високий старшина СС, знаючи, що заноситься на якусь баталію, запитав:

— Ну, все вже приготоване до запланованої акції?

Роммель подивився на друга й відповів питанням на питання:

— А ти вмєєш мовчати?

— Мовчу, як могила!

— Я також! — відповів Роммель.

— Ж —

Молієр, знаменитий французький гуморист і автор комічних п'єс, був ра-

зом зі своєю трупом на гастролях в Парижу. До него прийшла одна пані з його роду і просила, щоб Молієр дав їй лекції деклямації.

Договорились про день і годину. Коли ж дама прийшла в означений час, Молієр сказав їй висоту своєї винагороди.

— Що?! — зачудувалась пані. — Така велика сума! Я ж просила вас навчити мене лише трохи деклямувати.

— Ласкава пані, — відповів не без іронії Молієр. — Мій гонорар зовсім не високий, аджеж я вас учитиму і говорення і мовчання — отжеж двох різних штук, тим то й мій гонорар рахується подвійно.

— Ж —

Французький художник Оноре Дом'є рисував карикатури, що здобули йому розголос в усьому краю. Його робітню почало відвідувати чимало людей, і мистець радо гостив їх та гуторив з ними. Але згодом зрозумів, що він траить робочий час. Тож на дверях робітні прибив табличку з таким змістом:

«Той, хто заходить до мене, виявляє мені велику честь. Той, хто не приходить до мене, помагає мені творити нові карикатури».

Шевч

— Гм... Коли я замовляв ліхтарню, того ніяк не пригадаю...

РЕАЛЬНЕ ВІЯСНЕННЯ

До відомої кінозірки в Голлівуді прийшов репортер. Питає:

— Чи це правда, що ви щодня берете молочні купелі? Чому це робите?

— Тому, бо не можу знайти так завеликої корови, щоб брати туш!

==**==

ВПЛИВ МОДИ

— Я чув, що гості на твоєму хуторі в часі великого посту танцювали рок-ен-ролл.

— Так, хтось нехотячи перевернув вулицю, і тоді й розпочалась забава...

ВЕЛИКА МАЛЕЧ

Від давна між нами розплодився тип дивний своїм серцем й душею: Чужий нам світогляд до нього

[прилип

ідкою, брудною іржею.

На різні ідеї чужі він глядить
Завжди крізь рожевії призми,
Вхопитись готовий у кожну він мить
За різні, ворожі нам ізми.

У них є для нього розв'язки

[проблем,

Есенсія правди безспірна.

І вислід фальшивих його теорем
Є оцінка справи невірна.

Титави народні: Шевченко, Франко,
Лариса Косач-Українка

Для тих ігнорантів дурниця цілком.
Вежна лиш ворожа підмінка.

Відкинувши грішно всю мудрість

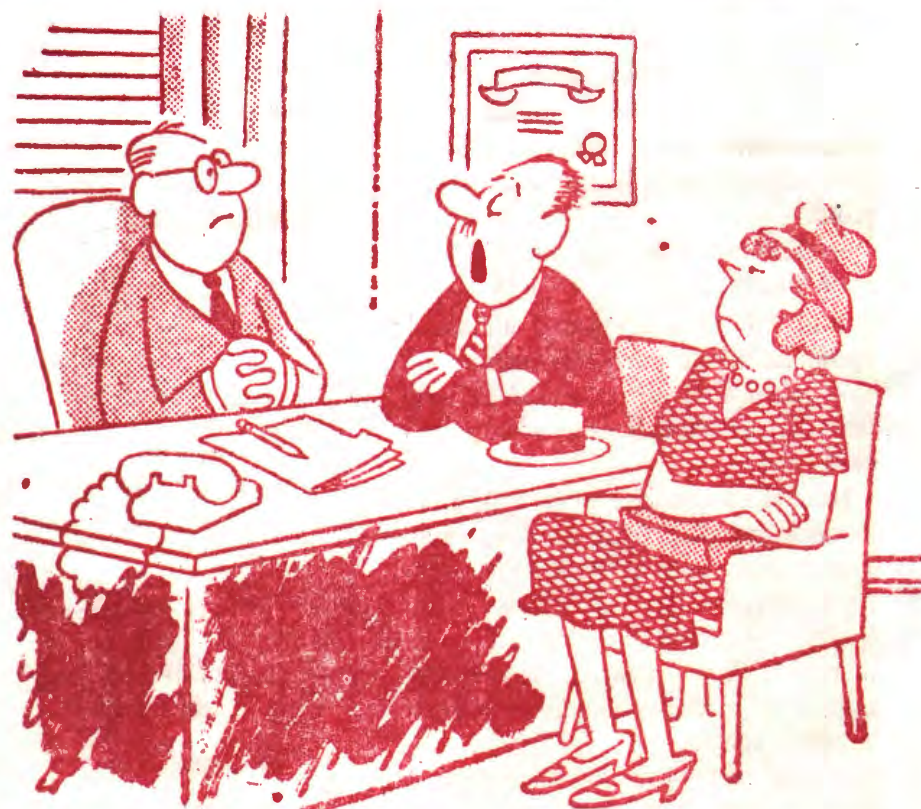
[стару

І взявши модерну глупоту.

Вони так, як миша породить гору,
Улегшать України Голготу.

На чуже гноїще із усіх сторін
Злетівшись громадно як галич,
Крикливо-деруща є гірше ворон
Велика оця наша малеч.

Панько Незабудько

— Чи це правда, що ви, коли тільки поб'єтєся з жінкою, втікаєте до тещі?

— Так, правда, бо вона є сестрою милосердя.

ДВІ ПРИЧИНИ

Один жид, бажаючи виїхати з Со-
ветського Союзу до Ізраїля, напи-
сав прохання про паспорт. Його за-
кликали до відповідної установи й
питають про причину виїзду.

— Є дві причини, — почав жид. —
Перша, то мій сусід сказав мені: «За-
ріжу тебе, паршивий жиде, як тіль-
ки скінчиться комуна... А друга...»

— Алеж комунізм не кінчається!
— перебив кагебіст.

— Власне, це є ця друга причина.

==**==

ПІСЛЯ ЗАСУДУ

В советському суді прокурор вхо-
дись скоро до приміщення, де вже
сидять його товариші, дуже розсмі-
яний.

— Що такого трапилось, що лус-
каєш зі сміху? — питають.

— Геніяльний, просто геніяль-
ний політичний дотеп.

— Кажі: який?

— Не можу вам переповісти.

— Та чому?

— Бо, власне, перед хвилиною за
той дотеп присудив я три роки.

==**==

СТРАШНА ЗБРОЯ

До єгипетської команди біля Су-
зького каналу привели полоненого
Ізраїльського вояка. Провідник сте-
жі звітує своєму начальникові, що
ізраїльські вояки вживають страшні
боеві гази.

— Який газ вживаєте? — грізно
запитав араб.

Ізраїльський вояк вибалушив очі
й мовчить.

По Південній Америці ходить «ангел миру»...

— Яка назва газу, що до тебе годі
було підступити? — запитав провід-
ник стежі.

Врешті вояк, набравши дещо від-
ваги, сказав:

— Ми не вживаємо ніяких газів,
тільки нам перед кожним наступом,
для відваги, давали їсти цибулю.

==**==

СУЧАСНИЙ АДВОКАТ

— Моя дочка виходить заміж за
знаменитого оборонця, — хвалить-
ся одна пані в Філадельфії перед
своєю сусідкою.

— Пробачте, а він оборонець в ци-

вільних справах, чи карних?

— В ніяких справах, він оборонець
на футбольному грищі.

==**==

ПЕРША ЗАРПЛАТА...

В Торонті відкрили новий театр.
Мама однієї початкуючої артистки
дотепно питає:

— Донечко, а чи будуть тобі пла-
тити за виступ?

— Ні, але в першому акті матиму
таку роль, що головний актор мене
аж тричі поцілує...

==**==

ТРИ ПРИЧИНИ

Коли Ніколая Подгорного найме-
нували президентом ССРСР, Брежнев,
поклепуючи по рамені Подгорного,
каже:

— Товариш Подгорной, партія у-
знала, що ти найкраще надаєшся на
це становище з таких причин: не ма-
єш претенсій на мавзолей, стоїш тве-
рдо на непевному ґрунті і третє —
на таких хахлах як ти, держитесь
наша імперія!

==**==

В СУДІ

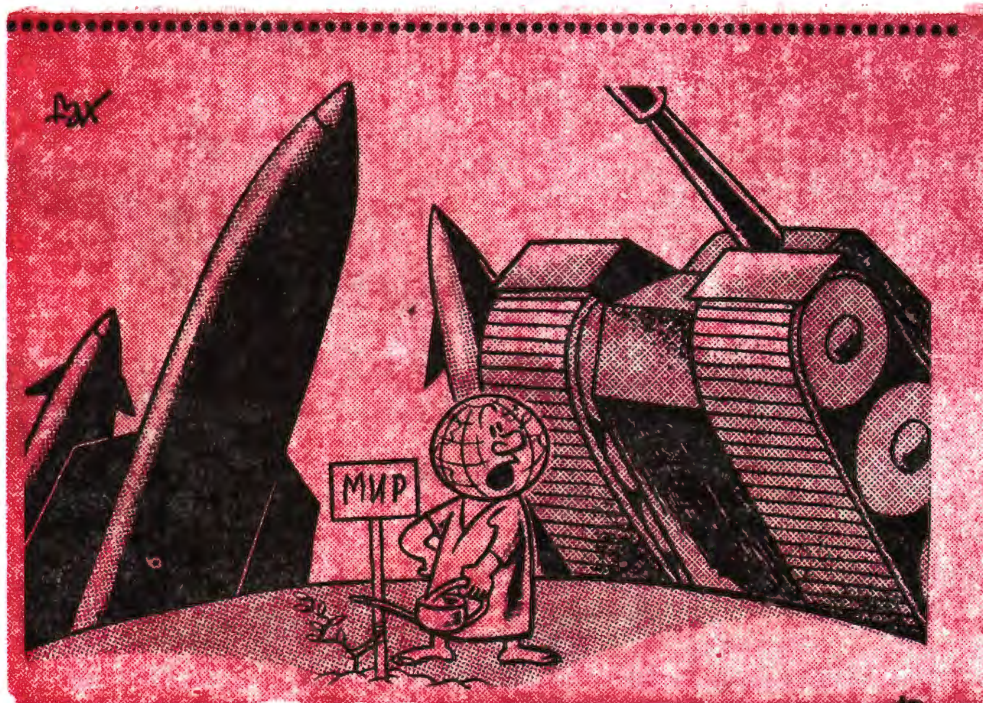
— Чи ви признаєтесь, що, працю-
ючи чистильником в аптеці, протягом
п'яти років крали лікарства?

— Так, високий судє!

— Що маєте на свою оборону?

— На кожному з тих лікарств була
єтикета з написом: «Не забудь бра-
ти два рази денно».

==**==

— Ой-йой-йой!! В такій тіні квітка рости не буде!

НА НОВИЙ ДЕРЖАК ДЛЯ "МІТЛИ" СКЛАЛИ:

Збіркова листа ч. 110, зб. Вп. проф. Роман Брикович, Монтреаль:

Вп. Роман Брикович \$3.—; Вп. Йосиф Мацук \$1.—; Вп. В. Ровінш \$1.—; Вп. Я Савка \$2.—

Збіркова листа ч. 132, зб. Вп. Я. Старушак, Веллано, Канада:

Вп. І. Старушак \$2.—; Вп. Г. Шийка \$2.—; Вп. Б. Петрусик \$2.—; Вп. Г. Ластівка \$1.—; Вп. П. Дорош \$1.—; Вп. Т. Горальчук \$1.—; Вп. Д. Мицяк \$2.—; Вп. А. Гринда \$1.—; Вп. І. Парашій \$1.—; Вп. Д. Болюх \$1.—; Вп. І. Микитюк \$3.—; Вп. М. Грох \$2.—; Вп. П. Солер \$1.—; Вп. І. Федувь \$1.—; Вп. К. Червоногородський \$1.—; Вп. В. Данилко \$1.—; Вп. М. Саламон \$1.—; Вп. М. Старушак \$1.—

Збіркова листа ч. 129, зб. Вп. С. Саїтеник, Калгари, Канада.

По 1 доларові вплатили:

Вп. панове: Ю. Саїтеник, Андрушак. Тютюк, І. Воробець, І. Вітик, О. Івашків, І. Кріль, Л. Гладішевський, П. Модний, М. Глауз, І. Павлюк, М. Демчишин, Всч. о. В. Мартиник, Осип Бедрило, С. Лутійчук, Е. Вишинський, О. Івасишин, І. Головецький, О. Шумилевич.

Збіркова листа ч. 108, зб. Вп. Осип Нечай, Монтреаль, Канада:

Вп. О. Нечай \$2.—; Вп. Іван Коваль \$1.—; М. Називальський \$2.—; Вп. П. Ренецький \$2.—; Вп. П. Наконечний \$1.—; Вп. Ф. Шафранський \$1.—; Вп. Ілля Несторук \$2.—; Вп. П. Гуналівка \$1.—; Вп. С. Цилипович \$2.—; Вп. Я. Захаревич \$2, Вп. М. Пілков \$2, Вп. Б. Балицький \$2.—; Вп. В. Вараниця \$1.—; Вп. Я Шевчук \$1.—; Вп. П. Остапчук \$1.—; Вп. П. Фелипчук \$1.—; Вп. З. Горевич \$1.—; Вп. І. Люба Левицька \$1.—; Вп. Т. Цехмістро \$1.—; Вп. І. Твердохліб \$2.—; Вп. В. Горбатюк \$1.—; Вп. З. Кардаш \$2; Вп. І. Романів \$1.—; Вп. Григорій Лазор \$1.—; підпис нечиткий \$1.—; Вп. М. Зозуля \$1.—; Вп. Р. Парфенюк \$1.—; Вп. Петро Кірик \$3.—; Вп. Авдимирець \$2.—; Вп. Е. Ільчинин \$2.—

Збіркова листа ч. 41, зб. Вп. Іван Діденко, Лос Анжелес, ЗСА:

Вп. проф. Панько Шах \$10.—; Вп. Іван Діденко \$6.—; Вп. проф. Василь Ємець і дружина п-ні Маруся \$5.—; Вп. інж. Л. Осадца \$5.—; Вп. інж. Ф. Давчєвський \$5.—; Вп. Юрій Федик \$5.—; Вп. мгр. О. Веселий \$5.—; Вп.

інж. Богдан Микитин \$5.—; Вп. інж. А. Старостенко \$3.—; Вп. інж. Павло Білецький \$3.—; Вп. др Микола Плаксії \$2.—; Вп. Остап Гац \$2.—; Вп. інж. Юрій Вибачинський \$2.—; Вп. Микола Чумак \$2.—; Вп. Степан Цап \$2, Вп. Микола Новак \$2.—

По 1 доларові: Вп. Богдан Солук, Вп. дир. М. Чужак, Вп. др В. Прекопович, Вп. ред. Анатоль Юриняк, Вп. Степан Гасперський, Вп. інж. Володимир Романюк, Вп. Орест Гоголь, Вп. Григорій Зубань, Вп. інж. Ж. Сиволац, Вп. А. Савеленко, Вп. проф. Олесь Панченко, Вп. маестро Василь Авраменко, Вп. Петро Семчин, Вп. М. Довгенко, Вп. Гр. Чельняк, Вп. др Мирослав Полотнянка, Вп. інж. Іван Дутка, Вп. Олег Чайковський.

Збіркова листа ч. 91, зб. Вп. Євген Лобас, Детройт ЗСА:

Вп. Е. Лобас \$5.—; Вп. В. Вовк \$5, Вп. М. Воскрес \$5.—; Вп. М. Поваківський \$2.—; Вп. Д. Гундич \$2.—

Продовження в наст. числі.

ВСІХ, ХТО ОДЕРЖАВ ЗБІРКОВУ ЛІСТУ І ДОТЕПЕР НЕ ПОВЕРНУВ, ПРОСИМО ПОВЕРНУТИ ЯКНАЙКОРІШЕ, НАВІТЬ КОЛИ ЛІСТА ЧИСТА.

У 25—РІЧЧЯ «МІТЛИ»

(Не маючи змоги друкувати всіх побажань, що надійшли з нагоди ювілею «Мітли», друкуємо лише деякі. Водночас складаємо всім, хто надіслав нам привітання щиро і дружно подяку).

«...Поздоровляю Вас зі срібним ювілеєм «Мітли» й бажаю Вам при цій нагоді дальших успіхів у Вашій праці для добра української культури». *Мгр. А. Гладілович, Монтр.*

«Довідавшись про те, що Ваша Шановна «Мітла» метає оце вже 25 років еміграційне сміття, рішили написати Вам листа, привітати Вас з такою гарною датою і побажати Вам ще багато літ успішної праці». *Оксана і Вол. Куліш, Філя*

«Уважаю, що наша «Мітла» справді належала якійсь відьмі, щоб крокувати так побідно, переступивши 25-ліття».

«...З нагоди срібного ювілею журналу складаю найщиріші побажання многих літ, щастя та витривалості для добра чистоти нашої спільноти». *Микола Шафовал, Бе. Ас.*

Шановний Пане Середяк!

З нагоди 25-ліття «Мітли» складаю Вам, її видавцеві, щирі гратуляції за те, що Ваша «Цюотлива Мітла» так старанно вимітала усі нечисті в українським громадським та політичним житті, за те, що так гардо боронила й боронить українську національну честь. Щирий привіт усім Шановним Працівникам «Мітли», а самій «Мітлі» висилаю 5 дол. на «сильний держак». А як же! Усім нам відомо, що проти відвідвічних, здекларованих ворогів України Ваща «Мітла» мусить діяти сильним державом! *Інж. Павло Борушенко, Браз.*

Сміх — це велике діло: він не відімає ні життя, ні лятку, але перед ним винуватець — як зв'язаний заець.

Микола Гоголь.

— Панночко, ви не боїтеся, що вам ревматизм заатакує коліна?

ЕЙ, ДА УХНЄМ!

На одній міжнародній конференції де було обговорювано морську плавбу, советський делегат злобно зауважив у сторону швейцарського делегата: «Чому в них є міністерство морських справ, коли Швейцарія не має моря». Звичайно, швейцарець «вдгрязся»: «А чому в СССР є міністерство справедливости, хоч усі знають, що у них тої справедливости немає».

Отож то й є! Про брак справедливости в СССР вже, здається, всім відомо. А тепер, після того, як «любимая родина» прогнала Солженіцина з «краю», світова преса (бодай та, що не стоїть за червоний лад), заговорила про концтабори в СССР, про вимір кари, про невільничу працю і т. д. Розуміється, пишуть про Росію, забуваючи, що в тій же «Росії» є десятки більших і менших народів поневолених російським імперіалізмом, до яких советська «справедливість» стосує більші і жорстокіші кари, ніж до москалів. Та різниця, як бачимо з випадком Солженіцина, «очень большая». Коли, наприклад, українець чимось провинився (або й ні) супроти советських законів, його запроторюють в Мордовію, в катівню КГБ чи в інший Сибір, а коли йдеться про москаля — то пресимо дуже, літак і до капіталістичних аквд. е екзиль. Та ще й жінку і дітей обіцяють доставити...

Чи не гарна советська справедливість? Чому так не викинуть сюжети на Захід Валентина Мороза, Юрка Шухевича, Караванського, і тисячі

«МОВОНЬКО МОЯ...»

(Закінчення зі стор. 3-ої)

— А як ти їх питав? — недовірколиво питає Марія.

— Ну, як мав питати? Питалися, якого він фаху, а я відповів, що шет воркер.

Марія аж качалась зі сміху на канані.

— Ой, мовонько моя! Йй-бо, умру зі сміху!.. Ха-ха-ха!.. Ну й телепень!.. Ха-ха-ха!

— А як я мав питати? — поденеровано сказав Семен.

— Шит воркер, йолопе, а не шет! Хіба ж ти не розбираєш, яка різниця між тими словами?

— І чорт їх знає!..

Одного погідного літнього вечора вертали ми, тобто, Семен, Марія, я й моя дружина, з озера, а тому, що вже було досить пізно, рішили лесь по торозі підкріпитися «гамбургерами».

Зупинились біля одної булки.

— Старий! — каже Марія до Семена. — Или й замов по два гамбургери, чотири порції смаженої цибулі, «потейто чіпс» і каву.

Семен пішов. За десять хвилин приходить з підвечірком.

— А де ж «потейто чіпс»? Ти не брав?

— Нема.

— Як нема? Ти забув напевно? Шо в тебе за голова?

— То йди сама, як така мудра! — відрубав.

Марія пішла. За хвилину вернулась, заливаючись сміхом.

інших. Треба було б не одного літака, але довжелезні поїзди, щоб вивести у вільний світ українських борців за справедливість в СССР. Але та «справедливість» досконало знає, що краще нищити під будь яким претекстом українців, ніж нищити москаля. Адже ж він — для імперії — все ж таки «свой человек».

Ей, да ухнем!

— Ну й мудрагель! Ха-ха-ха! Люди добрі, ви знаєте, що мені сказала продавщиця? — Прийшов, — каже, — той грубенський містер і питає мене: «А маєте «чіп потейтос»? Я не догадуючись в чім справа, кажу йому: Ні, в нас на картоплю одна ціна. Дешевшої не маємо... Ха-ха-ха!.. Ну й голова! Господи! Скільки літ треба тобі тут відтубіти, щоб ти побачив різницю між «потейто чіп» і «чіп потейтос»? Мовонько моя! Ну й тупиця!

Добре посміялись з когось. Але прийшлося так, що і з мене здорово нареготались. Оце недавно зайшов я на пошту купити значків. У віконці урядничка, вже добре в літах підтоптана пані, питає що я бажаю. Я, діставши однодолярівку, кажу їй, щоб дала мені десять значків по вісім центів. Вона ввірвала з бльоку потрібну кількість значків і хоче видати мені двадцять центів.

— Ні, — кажу, — краще дайте мені значків. При тому подумав: «Та ж мені потрібні шість-центові значки для відкриток»... Я й питаю:

— Ду ю гев секс?

Лама виливилась на мене, але видко з вдачі така, що в кишеню за словом не полізе, відповіла з усмішкою:

— Соррі, бой! Було колись та минуло!

А з-заду мене в черзі як зареготчуться. Я й не питав більше. Схватив тядцять центів і змився чимскоріше.

Коли вдома розказав дружині, ой, нареготалась вона.

— Мовонько моя! — говорила, сміючись. — Та чи ти твролобий турню, не можеш хіба відізнити «секс» від «сикс»? Ну й телепень!..

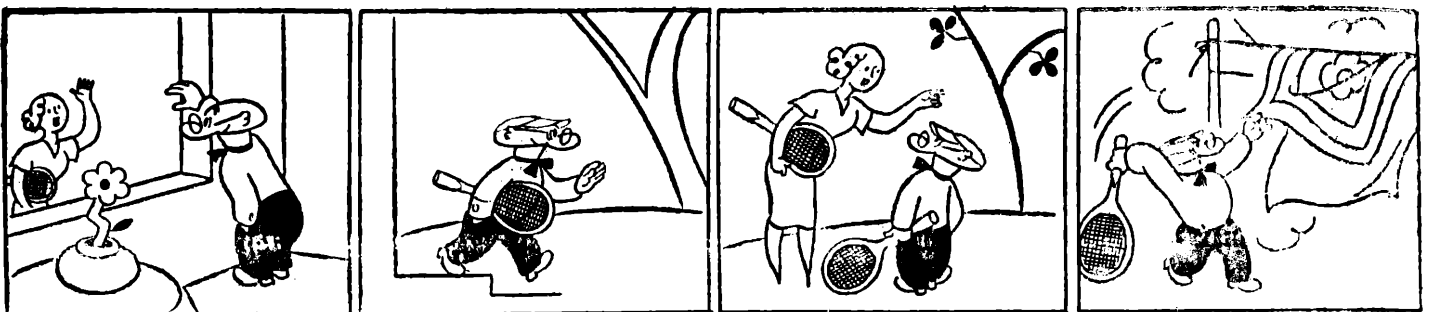
Панько Незабудько

ЦІКАВО ЗНАТИ

— Чому Господь створив раніше мужчину, а тільки потім жінку?

— Певне тому, що не бажав слухати жіночих порад...

Повеселди Пирити Надотени:

«ВІЛЬНЕ СЛОВО» (Торонто) ч. 44 з мин. року, подає нотатку про приїзд урядових людей з т. зв. УСРС до Канади, в якій читаємо:

«У четвер, 18 жовтня ц. р. до Канади прибула група туристів-гостей з Радянської України в числі 20 осіб».

Гостей? Чиїх? Може «Вільного Слова»?

«ГОМІН УКРАЇНИ» (Торонто) від 19 січня ц. р. у статті «Проблема літературної молоді в Харкові» містить таку інформацію про поета Василя Івановича Бурового:

«Василь Іванович Буровий нар. 27. IX.1925 р. в Харкові. Вчився на спеціальних технічних курсах Гірничого технікуму Норільського комбінату. В 1916 р. (підкр. наше — Ред.) у світ вийшла його перша збірка

вігшів «Березнева земля».

Це вже не талант, не феномен, а надлюдина! Написати і видати збірку віршів дев'ять років до свого народження не вдалося ще найбільшим поетам світової літератури.

«НАРОДНА ВОЛЯ» (Скрентон), від 24 січня ц.р. містить статтю про нашу співачку з Австралії Ганну Колесник. М. ін. читаємо там таке:

«Співала в операх «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака - Артемовського, «Трубадур» Д. Верді, «Аїда» Д. Верді, 'Хованщина' Мусоргського, «Сільська честь» П. Москани, «Терес Бульба» (підкр. наше — Ред.) М. Лисенка та в багатьох інших».

Попросу біда та й годі з тими нашими «англіками» на чужині! Вже не лише що зробили з Ярослава Джеррі, з Володимира — Волтера, з Степана — Стіфа, але й безсмертного Тараса Бульбу вже зробили «англіком», перевертаючи його ім'я Тарас на Терес.

ДУМКИ ІНШИХ

● Телевізор — чудовий винахід: він дозволяє бачити нам видовище за-для якого не варт виходити з дому.

LA ESCOVA

Casilla de Correo 7
(SUCURSAL 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.
Виходить що-місяця.
Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк
Ціна за 1 примірник 2 н. пези
Передплата за 1 рік 25 н. пез.

Передплата за кордоном:

Англія £1.50
Австралія \$3.—
Бразилія 20 н. кр.
ЗСА і Канада \$4.—

В інших країнах рівновартість 4 ам. дол.

LA ESCOVA
REVISTA UCRANIANA
DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:
Julian Serediak

Subscription: (Ley 18.188)
Precio de ejemplar \$2.—
Annual \$25.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163. Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo
Argentino
Sucursal 7
(V. Sarafield)

TARIFA REDUCIDA
Categoría M4072
Incluid. Nro 1219457
Título de Propiedad

ДОБРА КУРАЦІЯ

— Чув я, що твоя дружина пере-
провадила відговщувальну курацію.

— Та перепровадила. . .

— З яким вислідом?

— Та з таким, що з початку ку-
рації важила 70 кілограмів, потім
зійшла на 65, далі на 60, 55, 50. . .
а вкінці важила 47 кілограмів разом
із труною.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ НОВІ НАШІ ВИДАННЯ:

ХАРИТОН ДОВГАЛЮК

СОКОЛОВА ДОЧКА

Повість про «Третій світ». Стор. 263.

Мистецька обкладинка у виконанні Е. Загачевського

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — заторкає проблеми молоді,
що відома під назвою гіппі.

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — пересторога для тих, хто
шукає «щастя» в гіппі.

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — розкаже вам про небезпеку
для ваших дітей і внуків.

«СОКОЛОВА ДОЧКА» — повість без прикрас про
сучасні проблеми молоді.

★

Ціна цієї актуальної повісті:

в Аргентині — 25 нов. пезів; в Англії — £ 1.50;

в Австралії — \$австр. 3.50; в ЗСА і Канаді — \$5.—

—> В інших країнах — ціна за домовленням.

КАЛЕНДАР АЛЬМАНАХ

МІТЛА
НА 1974 РІК

128 сторін друку

Багато карикатур!

Мистецька обкладинка.

XXIII річник

Ціна цього єдиного в світі українського
календаря гумору і сатири виносить:

в Аргентині — 20 пезів; в Англії — £0.85;

в Австралії — \$1.25; в ЗСА і Канаді — \$2.50

—> В інших країнах — ціна за домовленням.